

Sygn. akt II Ca 1549/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Jolanta Solarz (spr.)

Sędzia SO Marek Kurkowski

Sędzia SR del. Izabela Bamburowicz

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.przeciwko E. L.o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu

z dnia 24 października 2012r.

sygn. akt IC 718/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2012 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Krzyków oddalił powództwo J. B.przeciwko E. L.o zapłatę 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Powód dochodził od pozwanej zadośćuczynienia, jako, że pozwana uczestniczy w zorganizowanej przez byłego dyrektora szkoły i wychowawcę klasy, do której uczęszcza syn pozwanej, kampanii pomówień powoda jako nauczyciela .

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 4.11.2011 r. do wychowawczynie klasy 3A przyszedł uczeń tej klasy P. K.i złożył skargę na nauczyciela matematyki J. B., twierdząc, że nauczyciel szarpał go za ubranie i wyrzucił z klasy.

Pozwana E. L.dowiedziała się od syna P. K., że powód J. B.wyzywał go przez 2 lata oraz o zdarzeniu. Pozwana powiedziała synowi, żeby zgłosił to wychowawczynie, co syn uczynił, zaś pozwana nikomu o tym nie opowiadała.

9.01.2012 r. wychowawczynie klasy 3A przeprowadziła z pozwaną rozmowę w sprawie użycia przemocy w dniu 4.11.2011 r. przez powoda, w czasie której pozwana przekazała informacje uzyskane od syna, a to, że od chwili zgłoszenia skargi nauczyciel go zastrasza i już wcześniej nauczyciel używał siły fizycznej wobec niego, np. uderzając go w głowę lecz ze strachu nie zgłosił tego. Uczeń boi się, że nauczyciel będzie jeszcze bardziej agresywny wobec niego i nie zaliczy mu brzedmiotu. Pozwana ponadto oznajmiła, że od zaistniałej sytuacji w dniu 4.11.2011 r. jej syn jest wystraszony i zdarza mu się nawet jękać.

Na podstawie takich ustaleń Sąd I instancji uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy definiując pojęcie czci człowieka, wskazał na czym polega naruszenie godności oraz naruszenie dobrego imienia,

stwierdzając, iż na podstawie informacyjnego przesłuchania pozwanej ustalił, że pozwana nie przekazała nikomu informacji zasłyszanej od syna, a dotyczącej rzekomego niewłaściwego zachowania się powoda względem niego. Poradziła synowi aby ten zgłosił się z tym do wychowawczynie, co też, jak wynika z przedstawionej przez powoda notatki służbowej, uczynił. Z notatki z dnia 9.01.2011 r. wynika, że informacje, które pozwana przekazała wychowawczynie klasy posiadała od syna, a jedyne co podała od siebie, to to, że syn jest wystraszony i zdarza mu się nawet jękać.

W ocenie Sądu Rejonowego brak jest dowodów na to, że pozwana naruszyła cześć powoda w jakikolwiek sposób, bowiem przekazała jedynie nauczycielce to, co usłyszała od syna. Brak jest też

jakichkolwiek dowodów, aby zasłyszane informacje przekazała komukolwiek innemu niż wychowawczynie syna. Sąd uznał zatem, że zachowanie pozwanej nie wypełniło znamion zniesławienia ani tym bardziej znieważenia powoda, tym samym nie mogło dojść do naruszenia czci powoda przez pozwaną.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - nauczycieli języka polskiego i fizyki, których adresy nie zostały wskazane. Ponadto w ocenie Sądu, ich zeznania na temat zachowania i postępowania syna pozwanej nie miałyby znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, bowiem nie dotyczyłoby bezpośrednio postępowania pozwanej, które miało podlegać ocenie Sądu. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego również podlegał oddaleniu, ponieważ nie został sprecyzowany, a ewentualna opinia biegłego psychiatry dotycząca zdrowia psychicznego małoletniego syna pozwanej nie miałaby żadnego wpływu na rozpoznanie istoty niniejszej sprawy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając :

1. nierozpoznanie istoty sprawy wyrażające się w braku merytorycznego rozpoznania i weryfikacji twierdzeń faktycznych pozwu, co konkretnie dotyczy podnoszonych przez pozwaną pomówień powoda jako nauczyciela:

- o użycie przemocy wobec jej dziecka, co miało mieć miejsce w dniu 4.11.2011 około godziny 9.00 w sali informatycznej,

-o zastraszanie jej dziecka od tego momentu,

- o spowodowanie stanów lękowych powodujących jękanie się i uderzeniu jej syna w twarz,

2.naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału wyrażającego się w całkowitym pominięciu w ocenie wiarygodności i mocy dowodowej dowodów przedłożonych przez powoda (tygodniowy rozkład zajęć oraz wyciąg z dziennika lekcyjnego), które wykluczają zaistnienie „zdarzenia” w dniu 4.11.2011 r.

3. naruszenie art. 212 § 1 k.p.c. i art. 299 k.p.c. przez przyjęcie, że informacyjne wysłuchanie strony jest dowodem;

4. przedwczesne oddalenie wniosku dowodowego powoda o przesłuchanie świadków, bez uprzedniego zobowiązania do podania okoliczności na jakie mieliby zeznawać i adresów (braki formalne wniosku)

5. art. 328 § 2 k.p.c. przez ustalenie faktów w oparciu o nie - dowód (informacyjne wysłuchanie pozwanej) i brak podania przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dopuszczonych (istotnych) dowodów z dokumentacji szkoły;

6. naruszenie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 92 i 95 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wyrażające się w braku elementarnej staranności pozwanej jako rodzica w dążeniu do ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy i weryfikacji informacji przekazywanych jej przez dziecko;

7. art. 24 § 1 k.c. przez zawężone pojmowanie naruszenia dóbr osobistych i sprowadzanie do czynów

zabronionych prawem karnym (zniewaga - art. 216 k.k.; zniesławienie art. 212 k.k.)

8. naruszenie art. 54 ust. 1 Konstytucji przez niewłaściwe zastosowanie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o orzeczenie o kosztach postępowania wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo:

Pozwana po uzyskaniu od syna informacji na temat zdarzenia dotyczącego wyrzucenia go z klasy przez powoda poleciła, aby syn zgłosił o tym fakcie wychowawcy.

Wychowawcy K. O. o zgłoszeniu P. K. sporządziła notatkę, natomiast 9.01.2012 roku zadzwoniła do pozwanej, aby porozmawiać na ten temat.

Pozwana w rozmowie przedstawiła swoje spostrzeżenia na temat zdarzenia oraz późniejszego zachowania syna i jego lęków. Wyraziła swoje obawy przed występowaniem przeciwko powodowi.

Wzywana do szkoły przez pedagoga szkolnego, na piśmie odmówiła, natomiast z inicjatywy powoda była wzywana do Kuratorium Oświaty, które prowadziło postępowanie przeciwko powodowi. (dowód: przesłuchanie stron- zapis e-protokołu- k. 49;)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie,

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne.

Zasadnie jednak powód zarzucił, że Sąd Rejonowy oparł się na informacyjnym przesłuchaniu pozwanej, podczas, gdy przesłuchanie to, zgodnie z art. 212 k.p.c., przeprowadza się jedynie celem wyjaśnienia, jakie okoliczności sprawy są między stronami sporne.

Dowodem w sprawie może być dowód m.in. z przesłuchania stron, który w niniejszej sprawie powinien przeprowadzić Sąd I instancji, tym bardziej, że w sprawie odbyła się tylko jedna rozprawa, na której obecna była pozwana, a ostatecznie stanął się również powód. Ponieważ nie miało to miejsca, Sąd Okręgowy jako sąd meriti uznał za celowe przeprowadzenie tego dowodu.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były więc ustalenia faktyczne Sądu I instancji uzupełnione ustaleniami dokonanymi przez Sąd Okręgowy.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 1000 zł jako zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, którego dopuścić się miała wobec powoda pozwana, a

więc podstawę żądania powoda stanowi art. 448 k.c.

Zatem w sprawie ważne były relacje pomiędzy powodem a pozwaną tj. czy zaistniało zdarzenie będące naruszeniem dóbr osobistych powoda, które czyniłoby zasadnym żądanie zadośćuczynienia.

Nie miały znaczenia w niniejszej sprawie relacje pomiędzy pozwaną, a jej synem i sposób wykonywania obowiązków rodzicielskich, jak również sposób zachowania syna pozwanej w szkole, w stosunku do poszczególnych nauczycieli, rozkład zajęć lekcyjnych czy wpisy do dziennika.

Stąd stwierdzić należy, że Sąd I instancji zgodnie z art. 227 k.p.c. oddalił wnioski dowodowe, nie mające znaczenia dla sprawy, zwłaszcza, że wnioski dowodowe dotyczące świadków nie zostały sprecyzowane.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał oceny zebranego materiału dowodowego zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określoną w art. 233 § 1 k.p.c. i prawidłowo.

Według powoda naruszeniem jego dóbr osobistych były pomówienia powoda rozpowszechniane przez pozwaną, a dotyczące zdarzenia z dnia 4.11.2011 roku, kiedy powód usunął z lekcji syna pozwanej. Jak wynika z ustaleń faktycznych, pozwana poleciła swojemu synowi, aby zawiadomił o zdarzeniu, które miało miejsce pomiędzy powodem, a jej synem, wychowawcą klasy, a następnie, z inicjatywy wychowawcy, odbyła z nim rozmowę telefoniczną.

Działania pozwanej były jak najbardziej prawidłowe i naturalne jako rodzica i nie miała żadnego wpływu na czynności podejmowane przez dyrekcję szkoły. Wyjaśnienie sytuacji dotyczącej syna pozwanej i zachowania wobec niego powoda należała do szkoły i była jej obowiązkiem. Natomiast do występowania przed Kuratorium Oświaty w postępowaniu wyjaśniającym zmusił pozwaną sam powód.

Brak było jakichkolwiek podstaw dla przyjęcia, by pozwana podejmowała jakiegokolwiek działania mające na celu naruszenie dobrego imienia lub godności powoda, by pomawiała powoda.

Skoro nie stwierdzono, by dobra osobiste powoda zostały przez pozwaną naruszone, niezasadne było żądanie zapłaty zadośćuczynienia z tego tytułu. Zauważyć wypada, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu powoływał art. 54 Konstytucji dla zobrazowania przytoczonego przykładu.

Reasumując, orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe, a w konsekwencji, apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.